

det tillige er bleven erkjendt, at det er fornødent, saaledes at udarbejde nye Planer for Forstbedriften, saa er det aldeles naturligt, at naar dette Arbejde skal sættes igang, og man skal grundlægge samme, der da kan behøves extraordinære Kræfter dertil, og det gaaer her som altid ved sliche Forhold, at man ikke kan affee fra Personerne. Nu træffer det sig saaledes, at den yngre Mand, som antages at være den dygtigste af Forstetatsens forskjellige Embedsmænd til at udføre dette Arbejde, er allerede i en saadan Stilling og har saadanne Indtægter, navnlig derved, at Indenrigsministeriet har benyttet ham med meget Held til at lede Inspectionen og mange Foranstaltninger ved de private Skovbrug i Byen, at han ikke kan opgive sin Stilling uden at holdes skadesløs, og saaledes kan det, naar man vil erhverve en saadan Mand til dette Arbejde, ikke undgaaes, at det foranlediger en forøget Udgift; men jeg holder mig personligt aldeles overbeviist om, at den Nytte, som Statens Skovbrug kan have af, at denne Mand kan opoffre sine meget dygtige Kræfter for dette Formaal, vil meget godt betale sig, og at det altsaa ikke vil være nogen god Dekonomie at nægte disse 1000 Rbd.

A. Sage: Til Siddinge Fjords Inddæmning er der allerede medgaaet temmelig store Capitaler, og jeg er ikke aldeles sikker paa, efter hvad den ærede Finantsminister yttrede, at vi ere færdige med Udgifterne. Jeg ønskede derfor at gøre opmærksom paa, hvorledes denne Sag, allerede for længere Tid siden, har stillet sig, og maaskee vi derefter kunne høre et Par Ord om dens egentlige Forhold for Diez blikket. I Mæret 1850 har det daværende Finantsudvalg mindet om, at Chæfen for Ingenieurerne og Vandinspecteur Justitsraad Carl sen havde indberettet, at dette priisværdige Foretagende havde lidt ved Udsættelsen af det fornødne Arbejde, saa at der var Tvivl, om Foretagendet i det Hele vil kunne lykkes. Finantsudvalget bevilgede alligevel 5000 Rbd. til Fortsættelsen, paa den Betingelse, at ved en Synsforretning Dæmningsarbejdet erklæredes for forsvarligt. Da vi nu atter ere komne til en Bevilling, og rimeligviis ville komme til yderligere Bevillinger, saa var det

maaskee vigtigt at vide, om dette Dæmningsarbejde virkelig er af den Natur, at man tør vente, at det fra Havet indbundne Land nogen sinde vil blive brugbart og nyttigt. Det vil nemlig være de ærede Medlemmer bekendt, at det kun lidet nytter, at man opfører en Dæmning foroven og beskytter imod Havet, dersom den saakaldte Indfiltrering fra Havet finder Sted underneeden, og det er det, som jeg idetmindste for min Part aldeles ikke har nogen Kundskab om eller Sikkerhed for. Skulde en saadan Indfiltrering finde Sted, saa ville alle de Capitaler, vi anvende derpaa, neppe blive vel anvendte. Inden vi forlade dette Affnit, ønskede jeg ogsaa at gøre opmærksom paa en Ting, der synes at være af temmelig stor Vigtighed. Jeg finder, at den høitærede Finantsminister den 20de Juni 1850 underrettede det daværende Thing om, at en saakaldet Inventarielliste, en fuldstændig Beskrivelse over Statens Eiendomme, allerede for længere Tid siden var sat i Arbejde, men at den medtog megen Tid, naar den skulde være fuldstændig og afgive en tro Beskrivelse med de fornødne Oplysninger; han dristede sig derfor ikke deengang, nemlig den 20de Juni 1850, til at love Thinget, at en saadan Inventarielliste vilde blive forelagt før i Octobermødet 1850. Det er imidlertid vel ikke usandsynligt, at, naar Arbejdet senere er fortsat, det da nu vil være noget nær sin Fuldstændelse. Vi kunne neppe have noget meget klart Begreb om, hvad der burde gøres med Statens Eiendomme, det saakaldte Domainegods, førend vi faae en saadan Beskrivelse, saa at vi kunne sammenligne det virkelige Overskud for enhver Eiendom med den Værdi, en saadan Eiendom har i Handel og Vandel. Det vil vistnok ogsaa være i den ærede Finantsministers Erindring, at han selv paa samme Rigsdagssession paa det Bestemteste erkjendte Rigtigheden af, at man skulde sælge, om ikke alle, saa dog den største Deel af Statens Eiendomme, saasnart fsee kunde. Han tilføiede blot, at man maatte passe paa et gunstigt Dieblif. Dertil blev af flere vægtige Stemmer i Thinget svaret, at man burde sælge, ja, der var endogsaa et Medlem, hvis Stemme ikke er uvægtig, som paastod, at man skulde sælge til enhver Priis, fordi et hvert Salg vilde være fordeeltigere, end om